

Sobre toponímia

Joaquim CABEZA i VALLS

El passat mes de juny de 1994, la Secció Filològica-Oficina d'Onomàstica de l'Institut d'Estudis Catalans va trametre a la Societat Catalana de Geografia un plec d'escrits sobre correcció i informació de topònims, que han estat fixats o esmenats per la Secció, ara fa relativament poc temps. Es tracta d'onze noms de lloc, un gentilici i un cognom. Cadascun d'aquests informes és un aprofundit estudi històric, documental, etimològic i geogràfic, amb abundants exemples i citacions. Publiquem íntegres aquests informes, perquè els creiem de gran utilitat per als lectors de *Treballs de la SCdG*.

En farem un breu esment, per a utilitat dels lectors de *Treballs de la SCdG*, sense entrar en els detalls de confecció de l'estudi de cada topònim. La data que anotem és la del dia que fou aprovada la grafia del topònim per la Secció Filològica.

«Borgonyà» 2 juliol 1993

Petició de l'Ajuntament de Cornellà del Terri i de l'Associació de Veïns del poble.

Sant Pau de Segúries» 17 desembre 1993

Ho demana l'Ajuntament, a través del Servei Comarcal de Català del Ripollès.

«Gimenells i el Pla de la Font» 17 desembre 1993

Nou municipi format amb la fusió de Gimenells i el llogaret el Pla de la Font, creat a mitjan segle actual i agregat al municipi d'Alpicat.

«Sant Maure» 2 febrer 1994

Lloc del municipi de Santa Margarida de Montbui.

«Campredó» 2 febrer 1994

El document no indica la localització, però suposem que es refereix a un agregat del municipi de Tortosa, vers el sud.

«Sant Llorenç de Montgai». La Noguera. 15 abril 1994

Consulta feta pel DPTOP.

«Flamisell» 15 abril 1994

Sol·licitud del Centre d'Estudis del Pallars. Amb la forma «Flamisell» s'esmena l'anterior resolució publicada el desembre de 1964.

«Centelles» 15 abril 1994

Lloc del municipi de Constantí, el Tarragonès.

Diverses consultes a l'Oficina d'Onomàstica han donat peu a les següents recomanacions.

«Masia d'en Cabanyes» (amb preposició i article entre el genèric i l'antropotopònim).

«Riu de Set» (amb preposició).

«La Dou del Bastareny» (la forma l'Adou és incorrecta).

«Montcadenc - enca» (la forma montcadès d'aquest gentilici és incorrecta).

En aquests tres topònims i aquest gentilici no figura la data de l'aprovació de la Secció Filològica, però pel que diu el text, va tenir lloc dins l'any 1993.

«Sant Bernat Calvó» (la forma Calbó que apareix a GEC és incorrecta)

La correcció d'aquest cognom fou motivada per una consulta del Col·legi Sant Bernat Calvó, de Vila-seca. Porta data 30 juliol 1987, i és signada per qui aleshores era secretari de l'Institut, Ramon Aramon i Serra.

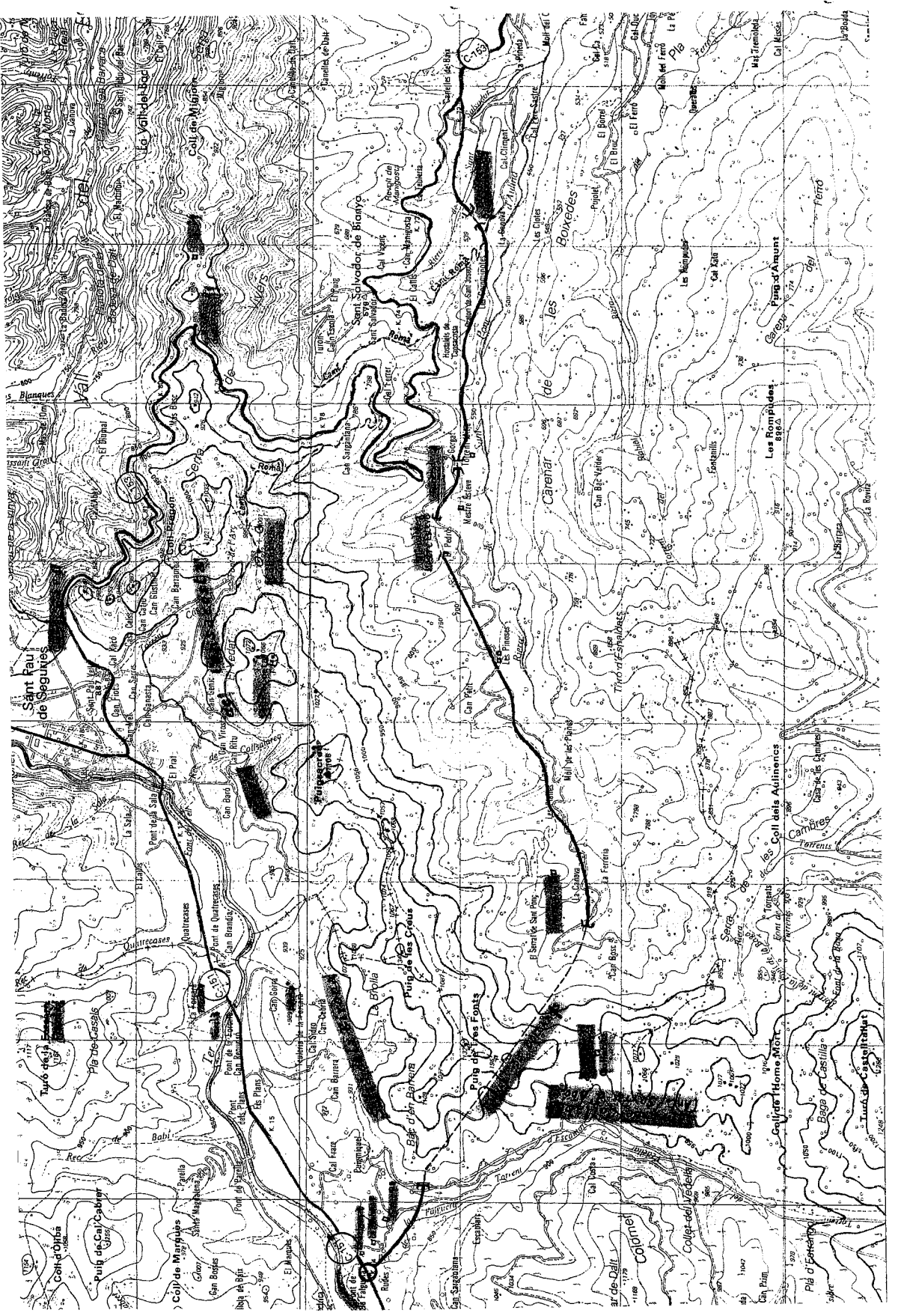
Aprofitant l'ocasió d'aquesta breu recensió, volem remarcar la importància que té per a la geografia el lligam que l'emparenta amb la toponímia. Per això ens complau molt i ho considerem molt important que la Secció Filològica i l'Oficina d'Onomàstica de l'Institut d'Estudis Catalans, tinguin una dedicació constant per a la revisió, correcció i fixació de topònims. Per això creiem que tota vegada que la Secció elabori algun treball d'aquesta mena, serà bo que ens el trameti a la Societat, com ha fet en aquesta avinentesa, per tal de divulgar-lo entre els nostres socis, i contribuir així a la conservació, vitalització i coneixement de la riquesa toponomàstica de la nostra llengua. Només com majors siguin aquests coneixements sobre noms de lloc, estarem en millors condicions per a defensar i argumentar la validesa històrica, geogràfica i lingüística de determinats topònims, comptant sempre amb l'inestimable i primordial judici de la Secció Filològica i de l'Oficina d'Onomàstica.

Diem això justament perquè aquest estiu s'ha esdevingut un fet llastimós sobre la valoració d'un topònim situat en un paratge dels límits de contacte dels municipis de Sant Joan de les Abadesses i de la Vall de Bianya. Es tracta de l'obra de la nova carretera que uneix

aquestes dues valls, concretament el nom del túnel que travessa el serrat, o petita serra de Collabós, i el coll del mateix nom, que ha de ser «túnel de Collabós». Doncs bé: incomprensiblement, l'obra es va inaugurar el passat dia 15 d'octubre amb el nom de TÚNEL CAPSACOSTA 1848 m. A més, així, sense preposició. I els altres tres petits túnels de dins la vall de Bianya, si bé tenen el nom molt ben donat, han aparegut sense articles ni preposicions, fins i tot sense el genèric «túnel». Directament dessota del gràfic, del signe que indica «túnel», hi diu a cadascun d'ells: CALÇADA ROMANA 100 m., TORRENT MITJÀ 85 m. i MESTRE ESTEVE 285 m.

Per a més detalls sobre aquesta qüestió, remetem al lector a l'«Informe sobre la denominació del túnel que uneix les valls de Sant Joan de les Abadesses i de Bianya», publicat a *Treballs de la SCdG*, núm. 37, pàgs. 231 a 235. Com a complement d'aquest informe, acompanyem un mapa de la zona, extret del mapa a escala 1:25.000 del «Mapa Topogràfic Nacional», en el qual hem ressaltat les corbes de nivell per tal que es vegi ben clarament l'enfilall dels tres serrats de serra de Collabós, serra de la Girona i serra de Capsacosta. També hi destaquem els altres topònims directament relacionats amb aquest afer.

En el moment de redactar aquestes ratlles, primers dies de desembre de 1994, tenim presentat un escrit al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, en el qual defensem i reivindiquem el nom de Collabós. N'esperem una resposta. Quan es produeixi algun esdeveniment prou destacat, n'anirem informant a les pàgines de *Treballs de la SCdG*.

Informe de l'Oficina d'Onomàstica sobre el topònim «Borgonyà» (Municipi de Cornellà del Terri)

Tenint en compte la petició de l'Ajuntament de Cornellà del Terri, convé prendre en consideració:

1) que l'etimologia d'aquest topònim és dubtosa (no hi ha cap explicació plenament satisfactòria);

2) que hi ha una vacil·lació important quant a la grafia en la documentació al llarg del temps;

3) que existeix una tradició de la forma *Borgonyà* que és la solució que empren les principals obres modernes de referència (*Gran Enciclopèdia Catalana*, *Gran Geografia Comarcal de Catalunya*), la qual també adopta la llista de noms oficials (DOG 1101 2-2-1989);

4) i que hi ha un altre poble amb la solució gràfica *Borgonyà* (dins el municipi de Sant Vicenç de Torelló (Osona)) amb el qual es produiria la divergència gràfica de dos topònims homòfons.

Per aquestes raons i atesa la petició de l'Ajuntament, d'acord amb la voluntat de l'Associació de veïns del poble (com a conseqüència de l'existència d'una tradició històrica que confirma la documentació aportada), i el fet que aquesta grafia no modifica la pronúncia (car és una vocal àtona), l'Institut podria reconsiderar la proposta de la Secció Filològica del 29 de setembre de 1987, per la qual cosa recomanaríem l'aprovació de la forma amb —o—.

La forma *Borgonyà* ha estat aprovada a la reunió de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans del 2 de juliol de 1993.

Informe sobre Sant Pau de Segúries

L'Ajuntament de Sant Pau de Segúries per mitjà del Servei Comarcal de Català del Ripollès ha sol·licitat l'elaboració d'un certificat que assenyali que la forma ortogràfica correcta del nom del municipi és *Sant Pau de Segúries*.

L'Ajuntament també demanarà el canvi ortogràfic del nom del municipi a la Generalitat.

D'acord amb l'argumentació de la carta del Servei Comarcal de Català del Ripollès, amb les dades del fitxer de les Oficines de Toponímia i Onomàstica¹ i amb la informació que trobem a la *Gran Geografia Comarcal de Catalunya*,² la pronúncia tradicional d'aquest topònim per part de la gent d'aquesta àrea geogràfica és proparoxítona enfront de la pronúncia la paroxítona que comporta la grafia *Sant Pau de Seguries*.

Malgrat que etimològicament aquest topònim tenia l'accent a la penúltima síl·laba (ja documentat *Segorilias* al 904), aquest s'ha desplaçat³ i la grafia actual no correspon a la pronúncia contemporània.

Per aquesta raó, a fi que la forma gràfica concordi amb la pronúncia real en lloc de difondre'n una que no s'acorda amb l'emprada per la gent de la contrada, la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans hauria de tractar el canvi ortogràfic d'aquest topònim.

La forma *Sant Pau de Segúries* ha estat aprovada a la reunió de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans del 17 de desembre de 1993.

1. Hi ha una anotació que confirma que la pronúncia era proparoxítona en el moment de la confecció del fitxer per part de Joan Coromines i Josep Maria de Casacuberta.

2. «Modernament predomina la pronúncia proparoxítona (*Segúries*) del determinatiu *Seguries*, tant als pobles de la rodalia com a Sant Pau mateix, fet que pot haver estat afavorit per la manca de vitalitat en l'ús oral de l'esmentat determinatiu» (*Gran Geografia Comarcal de Catalunya*, vol. 1, pàg. 360, Barcelona, Fundació Enciclopèdia Catalana, 1981).

3. Potser per pressió dels sufixos en —úria: *boscúria*, *foscúria*, *planúria*, etc. (Moll, F. de B., *Gramàtica històrica catalana*, *planúria*, etc. (Moll, F. de B., *Gramàtica històrica catalana*, pàg. 197, València, Universitat de València, 1991).

Informe sobre el nom del municipi de Gimenells i el Pla de la Font

A l'última llista oficial de noms de municipis de la Generalitat de Catalunya (*Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, número 1704, 5.2.1993) apareix un municipi nou: *Gimenells i el Pla de la Font* (i entre parèntesis ens indiquen que *Gimenells* n'és la capital).

Aquest nou municipi no apareixia a la llista oficial de noms de municipis anterior (DOG, núm. 1101, 2.2.1989).

El nom d'aquest nou municipi no presenta cap problema des del punt de vista de la normativa i s'adequa a la informació etimològica i documental que tenim d'aquests topònims, per la qual cosa l'Institut ha de tenir en compte aquesta novetat pel que fa a l'actualització de la llista de municipis («Llista de noms dels municipis del Principat», *Documents de la Secció Filològica I*, Barcelona, IEC, 1990; esmenada a «Edicions i esmenes a la 'Llista dels noms dels municipis del Principat' dreçada el 6 de novembre de 1980», *Documents de la Secció Filològica II*, Barcelona, IEC, 1992).

La forma *Gimenells i el Pla de la Font* ha estat aprovada a la reunió de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans del 17 de desembre de 1993).

Gimenells

Informació històrica:

—Lloc d'origen àrab repoblat després de la conquesta cristiana.

- 1168: la parròquia de Gimennells ja era constituïda (agregada a Sant Llorenç de Lleida).
- 1212: Pere «el Catòlic» donà tres terres als templers (prop del castell i la vila de Gimennells).
- 1228: Document com a lloc reial del terme de Lleida.
- Al segle XIV el castell i el poble —lloc reial fins aleshores— foren atorgats als Desvalls.
- 1401: El capítol de la Seu de Lleida adquirí la jurisdicció de Gimennells.
- La població s'anà reduint i es despoblà del tot durant la Guerra dels Segadors.
- Al començament del segle XVIII pertanyia al capítol de la Seu d'Urgell.
- 1836: El poble —despoblat— va ser agregat al municipi de Vilanova d'Alpicat.
- 1944: L'Instituto Nacional de Colonización construí el nou poble (3 quilòmetres al sud del Castell).

Información documental:

La forma *Gimennells* és la que trobem a la majoria d'obres de referència actual i a la bibliografia en general (*Diccionari nomenclàtor de pobles i poblats de Catalunya*, Barcelona, CEC, 1931; *Diccionari nomenclàtor de pobles i poblats de Catalunya*, Barcelona, CEC, 1964; *Diccionari català-valencià-balear (DCVB)*, Palma, Ed. Moll, 1988; *Gran Enciclopèdia Catalana*, Barcelona, 1991; *Gran Geografia Comarcal de Catalunya*, Barcelona, 1981; *Geografia de Catalunya*, Barcelona, Aedos, 1964; *Els castells catalans*, Barcelona, Rafael Dalmau editor, 1979; Carreras Candi, F., *Geografia general de Catalunya*, Barcelona, 1980).

La forma *Giminells* la trobem documentada a *El fogatge de 1497* (Iglésies, J., Barcelona, 1991), a *El fogatge de 1553* (Iglésies, J., Barcelona, 1979) i a un document del s. XIV que cita el DCVB.

En *El fogatge de 1553* també hi ha una ocurrència de la forma *Gimanells*.

Informació etimològica:

L'etimologia probable és el llatí GEMEINELLOS amb una evolució regular des del punt de vista de la gramàtica històrica (la vocal penúltima és la tònica —és breu però va seguida de grup de consonants— i en català [e], la I breu pre-tònica dóna [e]; la E inicial es tanca per influència de la palatal [λ] o per dissimilació de les ee; i la vocal final cau).

Hi ha un hidrònim que té un nom paral·lel (*ribera de Gimennell*) al terme de Casafabre (Rosselló).

El Pla de la Font

Aquest topònim correspon a un llogaret que anteriorment pertanyia al municipi d'Alpicat, el qual va ser creat a mitjan s. XX per l'Institut Nacional de Colonización a la zona de regadiu del canal d'Aragó i Catalunya.

La *Gran Geografia Comarcal de Catalunya* (vol. 10, pàg. 108, Barcelona, 1984) fa esment del creixement d'aquesta població en els darrers anys.

Informe sobre el topònim Sant Maure

El municipi utilitza habitualment la forma *Sant Maure*, com tota la comarca. Fora del municipi i de la comarca, la forma *Maure* és substituïda, com a no correcta, per la forma *Maur*.

L'Institut d'Estudis Catalans ha d'informar en el sentit que, si bé *Maur* és la forma (d'origen savi) que s'utilitza habitualment en l'onomàstica personal, la forma *Maure*, de caràcter més popular, no és pas incorrecta, de manera que no hi ha cap inconvenient de tipus lingüístic perquè sigui utilitzada en la denominació de l'entitat *Sant Maure* del municipi de Santa Margarida de Montbui. Recordem en aquest sentit que hi ha altres casos paral·lels de duplicitat de formes entre el nom del lloc i la forma culta antropològica, com per exemple la parròquia de Sant Baldiri del municipi de Sant Boi de Llobregat.

La forma *Sant Maure* ha estat aprovada a la reunió de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans del dia 11 de febrer de 1994.

Informe sobre el topònim Campredó

D'acord amb:

- 1) La normativa de l'Institut d'Estudis Catalans;
- 2) La informació del fitxer de les Oficines de Toponímia i Onomàstica (Coromines hi recull *Campredó*);
- 3) La pronúncia del topònim en aquella àrea geogràfica;
- 4) Altres casos paral·lels com, per exemple, *Camprodon*;

Campredó correspon a la solució gràfica d'aquest topònim, malgrat que trobem la forma **Camp-redó** —que no té en compte els punts anteriors— a diverses obres de referència.

La forma *Campredó* ha estat aprovada a la reunió de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans de l'11 de febrer de 1994.

Informe sobre el topònim Sant Llorenç de Montgai (Noguera) arran d'una consulta del DPTOP sobre el pantà que porta el mateix nom

En el cas d'aquest topònim s'han de tenir en compte dues qüestions diferents:

—La problemàtica del nom del poble

—Els altres noms geogràfics que hi ha al terme

Pel que fa al primer punt, etimològicament el nom del poble és *Llorenç* (derivat d'un nom propi llatí, LAURENTIUS). Aquest antropònim ha anat acompanyat de diversos determinatius al llarg del temps (de Camarasa, de Balaguer, de Montgrí), però ja fa molts anys que s'ha mantingut estable l'actual *de Montgai*.

La profusió de topònims formats pel nom d'un sant i el fet que sant Llorenç sigui força conegut a Catalunya ha provocat, per analogia, el pas de *Llorenç* a *Sant Llorenç*.

L'addició de l'element sant a l'antropònim és un fet documentat d'antic (ja el trobem al fogatge de 1553¹ i al cens del comte de Floridablanca²) i es manté en la bibliografia que ens aporta una informació descriptiva com Madoz,³ Carreras Candi⁴ o el DCVB.⁵

La forma *Llorenç de Montgai* correspon a una refecció moderna, que només recullen les obres de referència actuals com la GEC o la GGCC. També trobem *Llorenç de Montgai* a l'opuscle sobre toponímia de l'Institut d'Estudis Catalans del desembre de l'any 1964.

La forma *Sant Llorenç de Montgai* és l'única coneguda a la localitat i a la comarca; aquesta forma és ben antiga com hem dit anteriorment. A més, correspon al nom oficial del poble segons figura al DOG (núm. 1101, 2.2.1989).

Per extensió, el nom de *Sant Llorenç de Montgai* s'aplica d'una manera general a la resta de noms geogràfics del terme. D'aquesta manera no s'ha mantingut el nom de *castell de Llorenç* o del coll de Llorenç, sinó que el nom de *Sant Llorenç* s'ha estès a tots els casos. Paral·lelament, el nom actual del pantà és *Sant Llorenç*.

La forma *Sant Llorenç de Montgai* ha estat aprovada a la reunió de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans del 15 d'abril de 1994. Aquesta resolució esmena l'anterior publicada a l'opuscle dreçat el desembre de 1964 per la Secció Filològica.

¹ Iglésies, J., *El fogatge de 1553*, Fundació Salvador Vives Casajuana, Barcelona, 1981.

² Iglésies, J., *El cens del comte de Floridablanca 1787*, Salvador Vives Casajuana, Barcelona, 1969.

³ Madoz, P., *El Principat de Catalunya, Andorra i zona de parla catalana del Regne d'Aragó al «Diccionario geográfico-estadístico-histórico de España y sus posesiones de Ultramar»*, Curial, Barcelona, 1985, pàg. 91.

⁴ Carreras Candi, F., *Geografía general de Catalunya* vol. VIII, pàg. 266, Barcelona, 1980.

⁵ Alcover, A.M. i Moll, F. de B., *Diccionari català-valencià-balear*, vol. 7, pàg. 55, Palma de Mallorca, 1988.

Informe sobre el Flamisell

El Centre d'Estudis del Pallars ha suggerit la possibilitat de canviar la solució gràfica del *Flamisell* [flɔ̃mizél] (riu afluent per la dreta de la Noguera Pallaresa a la Pobla de Segur) perquè la forma oficial, **Flamicell**, provoca una pronúncia divergent de la que trobem al Pallars. Mentre que el grup *-nc-* implica una pronúncia sorda, aquesta és sonora, la qual cosa concorda també amb l'etimologia. En aquest sentit, el grup *-CE-* va donar [ʒ] que, si bé caigué ordinàriament en català en posició pretònica, en alguns casos es va mantenir com a [z] en aquesta posició en els dialectes nòrdics, com en occità, i en alguns mots del llenguatge general (com, per exemple, DECENA > **desena** o DECEMBER > **desembre**).¹

El nom d'aquesta hidrònim es troba documentat d'antic,² documentació que corrobora la correcció etimològica de la solució sonora.

El nom *Flamisell* correpon a un diminutiu de FLUMEN (> **flo**m).

La forma amb *-s-* la trobem en obres descriptives com el *Diccionari català-valencià-balear* o al *Diccionario geográfico...* de Pascual Madoz³ i en d'altres de persones amb un bon coneixement d'aquella àrea geogràfica com Josep Roca-Pons («Algunas particularidades del habla del Flamisell»⁴) o Ramon Violant i Simorra.⁵

La forma *Flamisell* ha estat aprovada a la reunió de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans del 15 d'abril de 1994. Aquesta resolució esmena l'anterior publicada a l'opuscle del desembre de 1964.

¹ J. Coromines, «Tractament de les intervocàliques D, TI i C^{e,i}» dins *Lleures i converses d'un filòleg*, Barcelona 1971, pàg. 253. Després també ha estat tractat per J. Gulsoy a «Problema de *-D-*, *-C^{e,i}-*, *-TI-*, *-TIS-*» dins *Estudis de gramàtica històrica* (València 1991), pàg. 19-24.

² «(...) in valle que vocant Bellaria, inter duos amnes proprium nomen abentes unum Bosio altertum *Flumicello*» 12 de maig de l'any 973 (R. d'Abadal, *Els comtats de Pallars i Rebagorça* III 2a. part, IEC, Barcelona 1955, doc. 219, pàg. 401-402).

«super alveo *flumencello*» 22 d'abril de l'any 1068 (I. Puig i Ferreté, *El cartoral de Santa Maria de Lavaix: el monestir durant els segles XI-XIII*, la Seu d'Urgell 1984, doc. 30).

³ P. Madoz, *Articles sobre el Principat de Catalunya, Andorra i zona de parla catalana del Regne d'Aragó* al «Diccionario geográfico-estadístico-histórico de España y sus posesiones de Ultramar», Curial, Barcelona 1985.

⁴ Dins *Actes du Deuxième Congrès International d'Études Pyrénéennes*, Tolosa 1965, pàg. 70-81.

⁵ Per exemple a *La setmana santa al Pallars i al Ribagorça*, Tremp 1992, pàg. 7-8, pàssim.

Centcelles

El topònim **Centcelles** (lloc del terme de Constantí, al Tarragonès) apareix documentat per primera vegada en la forma *Centumcelles* i posteriorment totes les formes documentades en llatí o en català són conseqüents amb aquest arquetip, segons la relació de Ramon Amigó.¹

La grafia *Sencelles*, en lloc de la tradicional i genuïna *Centcelles*, que figura en la *Gran Geografia Comarcal de Catalunya. vol. 5. Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Conca*

de Barberà, 2a edició (Barcelona 1992), pàg. 106, suposem que es basa en l'opinió que figura en el volum I de l'*Onomasticon Cataloniae*,² en el sentit que la forma CENTUM CELLAS es tracta d'una llatinització de notari, i que aquest nom en realitat és un derivat del llatí SENTIX, —ICIS 'mata d'espines', d'on provenen els noms de poblacions catalanes *la Sentiu* (n'hi ha tres) i el derivat *Sentigosa*.

Aquesta és una hipòtesi poc probable en el cas de *Centcelles*, ja que es tracta d'un lloc molt significatiu per la seva monumentalitat,³ és a dir, que no és gens clara, ni de bon tros, la relació amb el mot llatí SENTIX. Recordem en aquest sentit que CENTUM CELLAS no és una forma insòlita en la toponímia romana, ja que, per exemple, era el nom antic d'una vil·la romana del Baix Imperi pròxima a la població de Civitavecchia.

Per altra banda, en el cas que provingués de *Sentix*, fóra molt estrany que s'hagués llatinitzat en **Centum Celles**. Es tracta, doncs, d'una etimologia improbable.

Hem de tenir en compte, a més, que mentre que en la documentació antiga el topònim mallorquí *Sentelles* apareix majoritàriament amb la forma *Senc*— (o *sanc*—) (però també en ocasions *Centcelles*), aquest topònim del Camp de Tarragona es troba amb la forma *Cent*— (s. X-XV).

Però fins i tot en el cas que la hipòtesi descrita en l'*Onomasticon Cataloniae* fos plausible, creiem que no seria suficient per a modificar la grafia d'aquest lloc, atesa la tradició ininterrompuda que presenta.

La forma *Centcelles* ha estat aprovada a la reunió de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans del 15 d'abril de 1994. Aquest informe inclou les modificacions afegides en aquesta reunió de la Secció Filològica.

¹ Ramon Amigó, *Els topònims del terme municipal i del poble de Constantí*, Instituto de Estudios Tarragonenses «Ramon Berenguer IV», Tarragona 1968, pàg. 32 (vegeu apèndix (a)).

² Joan Coromines i J. Mascaró, *Onomasticon Cataloniae. I Toponímia antiga de les illes Balears*, Curial Edicions Catalanes, Barcelona 1989.

³ És molt probable que hi hagués un cenobi o eremitori en època antiga.

Durant el darrer any l'Oficina d'Onomàstica, a partir de diverses consultes, també ha fet les recomanacions següents en uns casos en els quals hi havia una situació de divergència en les solucions gràfiques:

Masia d'en Cabanyes Aquest topònim del municipi de Vilanova i la Geltrú porta la preposició i l'article onomàstic entre el genèric i l'antropotopònim.

Riu de Set Amb preposició (el trobem sense a la GEC, a l'Atlas de la GEC, al *Gran Larousse Català* i al *Petit Curial*).

La Dou del Bastareny Incorrecte a la GEC i al *Gran Larousse Català* dins l'entrada **el Bastareny** (hi llegim l'**Adou**).

Montcadenc -enca és el gentilici, i no **montcadès**, que correspon als habitats de Montcada i Reixac d'acord amb la tradició d'ús d'aquella àrea geogràfica.